

Dagen, lader sig forlede til at tro, at Kravet om forøgede Grundskatter i de kommende Aar kan sidde overhørigt af Rigsdagen — det vilde være værst for Ungdommen selv at tro dette. Dette Forhold skylder man at gøre opmærksom paa, thi ret hurtigt efter Krigen vil Kravet om højere Grundskatter gøre sig gældende med en saadan Effektivitet, at man ikke kan sidde det overhørigt. Det er da ogsaa ret interessant at se, at Mindretallet allerede nu er ude med en Lygte for at søge efter nye Skatteobjekter, uagtet der lige foran os ligger et af de allerbedste. Men det gaar man udenom og søger videre i Mørket med denne Lygte, som muligvis vil finde enkelte brugbare Objekter, men neppe noget saa brugbart som det, der her gives Anvisning paa.

Jeg kan da paa Flertallets Vegne anbefale at stemme for Lovforslaget, idet vi udtaler Forventningen om, at Finansministeren vil være i Stand til i Landstinget at vinde en saadan Forstaaelse af denne Skats Berettigelse og Betydning i Øjeblikket, at Lovforslaget kan gennemføres. Udvalget stiller kun et lille Ændringsforslag, der gaar ud paa, at den Del af Ejendomsskylden, som ifølge Lovforslaget ikke skal belastes med Forøgelse, 8,000 Kr., forhøjes til 10,000 Kr.; dette sker ved, at „8,000 Kr.“ i § 1, 3die Linie, ændres til „10,000 Kr.“. Med denne lille Ændring skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

N. Neergaard: Den ærede Ordfører (Moesgaard-Kjeldsen), der nu talte, har fuldkommen Ret i, at der i Mindretallets Holdning ikke ligger nogen som helst Mening udtalt angaaende Betimeligheden af Skat paa fast Ejendom i Almindelighed og heller ikke Betimeligheden af dens eventuelle Forøgelse under andre Forhold. Hertil har vi aldeles ikke taget noget som helst Standpunkt. Det, der for os har været Spørgsmaalet, har kun været dette ene: Egner en Forhøjelse af Ejendomsskylden sig til at være en Skattekilde under de nuværende Forhold? — og det er dette, som vi bestemt har maattet benægte. Vi har i Betænkningen henvist til, at det har været vort Synspunkt for de direkte Skatter, vi hidtil har vedtaget i Anledning af Krigssituationen, at naar Landet paa Grund af Krigen belastes med en Mængde store og stærkt stigende Udgifter, er de, der er nærmest til at bære dem, i første Række de Personer, der har haft en Merindtægt ved Krigen, og der-

næst dem, der trods Krigen har kunnet bevare en forholdsvis betydelig Indtægt, og eventuelt ogsaa Formuer over en vis Grænse. Det er dem, der er nærmest til at bære disse Byrder, fordi det er hos dem, den største Evne dertil maa antages at være til Stede. Men overfor denne Betragtning maade glipper det fuldstændigt at ville benytte Ejendomsskylden. Thi det kan ikke nytte at henvise til, at det af andre Grunde er rigtigt at have Skat, maa ske; endog forøget Skat paa fast Ejendom. Her er Spørgsmaalet ganske simpelt dette: Egner Ejendomsskylden sig som Krigsskat eller ikke? Det egner den sig altsaa ikke til, fordi den ikke er nogen som helst Maalestok for Skatteevnen. Selv med den betydelige Fritagelse, som her foreslaaet er, er der dog ingen Tvivl om, at denne Skat vil blive ydet af mange, mange Personer, som fuldstændig falder under Indkomstskattegrænsen, saaledes som vi nu har vedtaget den — for Resten ogsaa delvis under den gamle Indkomstskattegrænse —, og en anden betydelig Del vil være saa lidet over denne Grænse, have en saa ringe økonomisk Stilling, at det ikke falder noget Menneske ind at sige: de, der er stillede saaledes, skal anses for at være særlig egnede til at bære de Byrder, som Krigssituationen har fremkaldt, og at beskatte dem er noget, vi maa foretrække fremfor at beskatte udprægede Luksusartikler.

Det er jo meget rigtigt, at der har fundet en Stigning af Ejendomspriserne Sted. Det er dog væsentlig Priserne paa den samlede Ejendom, Ejendommen plus Besætning og Inventar. Den egentlige Jordværdi er jo steget væsentlig mindre. Mange Steder kan man vel endogsaa sige, at den overhovedet ikke er steget som Følge af Krigen. Men hvorledes det nu end forholder sig dermed, saa er og bliver dette ikke en Maalestok for Skatteevnen. Jeg skal ogsaa henpege paa, at der jo er indtraadt Forhold — og ingen kan vide, hvor længe de vil være —, som i høj Grad vil forringe det Erhvervsøkonomiske Stilling, som der ved Ejendomsskylden dog ganske særlig sigtes til, nemlig Landbruget. Derom kan der ikke være nogen Tvivl. Saasæden bliver knap og dyr, Foderstofferne og kunstige Gødningsstoffer bliver vanskelige at skaffe og meget stærkt fordyrede, dels ved den almindelige Prisstigning, dels ved Fragt og Assurance. Ligeledes stiger Materialepriserne paa alle mulige andre Omraader, og Driftsomkostningerne for Landbruget er i